

THỜI GIAN PHƯƠNG THUỐC NHIỆM MÀU?

Bây giờ là những ngày đầu tháng 4 năm 2025, tháng bắt đầu với nhiều biến động, ở Pháp!

Đầu tiên là chuyện bà Le Pen, lãnh đạo đảng cực hữu “Tập hợp quốc gia” (Rassemblement National), bị tòa tuyên án 4 năm tù và tước quyền ứng cử trong 5 năm vì tội biến thủ công quỹ: dùng ngân sách Quốc Hội Liên Âu (4.6 triệu Euro) để trả lương cho các nhân viên, thay vì làm việc cho các dân biểu RN trong Quốc Hội Liên–Âu, thì họ làm việc riêng cho đảng RN của bà. Tội tù gì không biết nhưng tước quyền ứng cử là chuyện sống chết chính trị của bà Le Pen. Bởi vì, sau 2 lần bị ông Macron loại ở vòng “chung kết” tổng thống, lần thứ ba, năm 2027, nhiều kết quả thăm dò dư luận cho thấy bà có nhiều hy vọng trở thành vị nữ tổng thống đầu tiên của Pháp, thì bà lại bị tước quyền ứng cử, tạo nên “biến động chính trường” ở Pháp. Nhiều nhân vật chính trị, nhất là các dân biểu RN, đã chỉ trích “tư pháp can thiệp vào lập pháp nhiều”, mặc dầu cái luật đó là do lập pháp đưa ra!

Có vài điều tôi không hiểu. Chuyện bà Le Pen có thể bị tước quyền ứng cử là chuyện mà ai cũng biết từ khuya, nói gì đến đảng RN. Nhưng có vẻ như họ không chuẩn bị một đường lối nào để đối phó với tình huống này (?). Nên khi bị kêu án thì lúng túng, họp hành khẩn cấp, đưa người phản công trên khắp các “mặt trận truyền thông”. Rồi thì kiến nghị phản đối, tổ chức biểu tình, v.v. Người Pháp vẫn thường nói “personne n’est irremplacable”, “không có mợ thì chợ vẫn đông”. Nếu bà Le Pen không ứng cử được thì ông Bardella, Chủ tịch Đảng RN, để đó làm chi????!

Cũng như chuyện ông Trump khơi mào “chiến tranh quan thuế” với toàn thế giới, tăng thêm thuế nhập cảng vào Hoa Kỳ, theo đường lối “ăn miếng, trả miếng”, làm rung động các xí nghiệp, cơ sở xuất cảng hàng hóa Pháp sang Mỹ (nhất là rượu, mỹ phẩm, nước hoa, v.v.)! Cục đất ném đi, hòn chì ném lại! Như Việt Nam đánh thuế (nhập) 90% hàng Mỹ (theo Trump) thì Mỹ trả đòn, tăng 46%! Hàng nhập Liên Âu chịu 20%, Tàu: 34%, Nhật: 24%, Ấn: 26%, v.v. Chuyện phải đến, đã đến! “Make america great again”. “Nhiều” (?) người quên rằng, ông Trump là người thương–trường nhảy vào chính–trường. Tôi không biết ông có là một chính trị gia giỏi không nhưng tôi biết ông là một tay buôn có hạng. Nhất là một tay buôn nhà đất! Ông áp dụng mảnh lối thương trường vào chính trường. Tớ “ra” như thế, cậu nghĩ thế nào? Trả giá đi! Thì đây, tin mới nhất cho hay Việt Nam đã đồng ý giảm thuế hàng nhập Mỹ xuống 0%! “Khủng hoảng kinh tế” thế giới có xảy ra không là chuyện chưa ai xác quyết được! Mà nếu có xảy ra thì “quân tử nói lại là quân tử khôn”. Rồi đâu cũng vào đó thôi. Nhưng hàng xuất của Mỹ sẽ không còn bị “đập” như trước nữa.

Tháng 4, 2025. 45 ở đây, chưa bao giờ tôi thấy, trên bản đồ tin tức khí tượng, Paris là nơi nóng nhất nước Pháp! Hôm trước là 22°C, hôm qua, 26°C! Cứ như là tôi mang cái nóng từ vùng “Occitanie” (nam Pháp), sau gần 1 tháng ở tỉnh Hérault, về đây?! Cái “nóng” tháng 4 bây giờ, tuy “mát mẻ” như... Đà Lạt (?), nhưng lại làm nhớ cái oi bức tháng 4 bên nhà, nhất là ở Sài Gòn.

Xa quê hương lâu năm, có nhiều điều tôi quên (!), nhưng chưa quên cái nóng tháng 4 Sài Gòn. Nếu ngoài phố có nhiều chàng “đi mà chột mát”, thì những giờ “cua” buổi trưa trong Giảng Đường 2 (Đại học Khoa Học Sài Gòn) có chàng khổ sở vì nóng, “ngất ngư con tàu đi”, nhất là không có một chiếc lưng áo-lụa-Hà-Đông nào cho mát... mát, dịu lòng! Bài thơ “Áo lụa Hà Đông” được viết khoảng cuối thập niên 50s, sau khi thi sĩ Nguyễn Sa hời hợt về Sài Gòn (1956). Năm 1958 dân số Sài Gòn gần 1.8 triệu. Lúc đó, xe cộ chưa nhiều, nóng chưa quá độ, nên người “parisien” còn chịu được, chứ bây giờ, với khoảng 14 triệu người, xe chạy đầy đường, “thuở trời đất nổi cơn... khói bụi”, cái nóng... nóng hơn (“hiệu ứng nhà kính”). Trong cái không gian đó, nhiệt độ đó, người Sài Gòn “đi mà muốn... cởi hết”, nói gì đến mấy ông “tây-con”, dù Nhà Nước có cho treo lụa đầy đường!

Thế hệ chúng tôi, những người trưởng thành trước 1975, bây giờ, có lẽ không còn nhiều những đứa con “xa quê hương nhớ mẹ hiền”. Do, hoặc bố mẹ không còn ở quê hương, hoặc, nếu còn, thì còn được bao nhiêu cụ ở tuổi 90?! Chưa nói là có nhiều đứa con đã “đi xa” trước bố mẹ. Như một số bạn bè tôi!

50 năm rồi, ít ỏi gì đâu?!

Bây giờ là những ngày đầu tháng 4 năm 2025.

Tháng 3 vừa qua, trong những lần lang thang, bát phố, dạo bờ “etang” ở Balaruc-les-Bains (tôi không muốn viết là “ao” vì Etang de Thau, nơi “appart” tôi mướn sát bên, cứ như là một hồ lớn), dù lòng thanh thản không một vướng bận gì nhưng tôi cứ thấy buồn buồn! Từ năm 1989, khi đọc được “Tháng 3 gãy súng” của Trung úy (TĐ 4) TQLC Cao xuân Huy, rồi lại thêm các tác phẩm của Thiều tá “Diều Hâu” Phạm Huân (ban biên tập Diều Hâu thời Sài-Gòn-đẹp-lắm) nguyên tùy viên tướng Phú lúc nắm QĐ2, thì không có tháng 3 nào mà tôi không có những phút giây buồn bã. Nhớ, thời gian đầu viết cho “bạn-ta” (từ 9/2001), nói đến “tháng-3-gãy-súng”, là tôi thêm “tháng-4-tan-hàng”, một “tan hàng” mà, theo Trung tá Lữ Đoàn Trưởng Lữ Đoàn 4 Nhảy Dù Lê Minh Ngọc, “lần đầu tiên tan hàng không hồi âm ‘cố gắng’ như đã ngàn lần hô to”! Hai tháng đầu xuân này, với tôi, từ mấy chục năm nay, là hai tháng có những giây phút “buồn vào hồn mang tên”. Khởi từ ngày mất Ban Mê! Ngày 10 tháng 3 năm 1975! Tháng 3 gãy súng. Có súng mà không đạn thì cứ như là súng gãy hết xài! Nhưng đúng là trong hoàn cảnh đó, trên một bãi biển ở giữa cửa Tư Hiền, Thuận An, những người Lính của Lữ đoàn 147 TQLC, những chiến hữu của anh Huy, tuy gãy súng, nhưng cũng đã đuổi giặc chạy dài bằng... la hét, thị uy!

Như thế mà đã 50 năm!

*“... Hãy yêu chàng như yêu Lính Nhảy Dù
Áo hoa rừng đã để lại thiên thu
Thiên Thần ơi, tháng 4 năm đó
Ai nói anh không biết hận thù...?!”*

Những câu tôi viết cách đây mấy chục năm, không chỉ để vinh danh riêng người “Lính Nhảy Dù”, mà là tất cả người Lính miền Nam, những người đã hy sinh mạng sống, đã đổ xương máu, bảo vệ quê hương, để rồi, cuối cùng, bị “đồng minh” lén lút, đâm sau lưng những nhát tận tình!

Bây giờ, trừ những quân nhân đã di tản trước 30/4 (như đa số các chiến sĩ của Lữ Đoàn I Nhảy Dù) hay vượt biên, đoàn tụ gia đình, ở quê nhà, còn rất nhiều những người Lính, những người không đủ điều kiện (3 năm tù cải tạo) để được đi theo diện H.O. Đó là những người “găm một khối căm hờn trong cũi sắt”, cắn răng chịu sự trả thù, lãng nhục của đôi phương, chịu bầm dập từ thể xác đến tinh thần từ bao nhiêu năm nay. Nhất là trong những ngày cuối tháng 4 này. Phải xếp báo, tắt truyền hình, nhét bông gòn vào tai, để tránh cảnh “nổ” diếc tai, gai ngứa mắt! Khổ nhất là những thương phế binh! Cũng may là nhiều chiến hữu, đồng bào, ở nước ngoài, vẫn không quên họ, mỗi năm đều gửi về một số hiện kim, hiện vật, thay cho lời “Nhớ đồng đội”, “Cám ơn Anh”!

*Có ở Lính mới hiểu tình chiến hữu
Có mất quê mới biết nhớ ơn Người!*

1975–2025: 50 năm!

Có nhiều chuyện muốn quên mà không quên được. Khi kỷ niệm “30/4” vẫn được một nhóm người tung bưng tổ chức mỗi năm, trên nỗi đau của hàng mấy (chục) triệu người!

Những ai muốn kiểm chứng câu “thời gian có là phương thuốc nhiệm màu” xoa dịu nỗi đau, xua tan uất hận, hãy đi hỏi những người Lính–miền–Nam, nhất là những người sống ở quê hương!

BP

06/04/2025

*nguồn: internet eMail by **th** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, April 7, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*